

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতিৰ দ্বাৰা স্মৃতি উদয় হয়, যি সন্তানে মৰমেৰে পিতাক স্মৰণ কৰে, তেওঁৰ প্ৰতি পিতাও আকৰ্ষিত হয়"

প্ৰশ্ন: তোমালোকৰ পৰিপক্ক অৱস্থাৰ চিহ্ন কি? সেই অৱস্থা প্ৰাপ্তিৰ পুৰুষাৰ্থ কি শুনোৱা?

উত্তৰ: যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ পৰিপক্ক অৱস্থা হ'ব, তেতিয়া সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয় শীতল হৈ যায়। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো ওলোটো কৰ্ম নহ'ব। অৱস্থা অচল-অটল হৈ যাব। এই সময়ৰ অটল অৱস্থাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ কাৰণে কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশ হৈ যাব। এইটো অৱস্থা পাবৰ বাবে নিজকে পৰীক্ষা কৰা। টুকি ৰাখিলে (লিখি ৰাখিলে) সাৱধান হৈ থাকিব। যোগবলৰ দ্বাৰাই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক বশ কৰিব লাগে। যোগেহে তোমালোকৰ অৱস্থা পৰিপক্ক কৰি তুলিব।

ওঁম শান্তি। এইয়া হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। সকলো সন্তান এই যাত্ৰাত থাকে, মাত্ৰ তোমালোক ইয়াৰ সমীপত আছে। যিয়েই য'ত আছে, পিতাক স্মৰণ কৰে। সেয়েহে তেওঁ নিজে নিজে সমীপত আহি যায়। যেনেকৈ চন্দ্ৰমাৰ আগত কিছুমান তৰা বহুত সমীপত থাকে, কিছুমান বহুত চিকমিকাই থাকে। কিছুমান সমীপত, কিছুমান দূৰৈত থাকে। দেখিবলৈ পোৱা যায় এইটো তৰা বহুত চিকমিকাই থাকে। এইটো বহুত সমীপত আছে, এইটোৰ চিকমিকনিয়ে নাই। তোমালোকৰো গায়ন আছে। তোমালোক হৈছে জ্ঞান আৰু যোগৰ তৰা। সন্তানসকলে জ্ঞানসূৰ্যক পাইছে। পিতাই সেৱাধাৰী সন্তানসকলকে স্মৰণ কৰে। পিতা হৈছে সৰ্বশক্তিমান। সেই পিতাকে স্মৰণ কৰে, গতিকে স্মৃতিৰ দ্বাৰা স্মৃতি উদয় হয়। য'ত-য'ত এনেকুৱা সেৱাধাৰী সন্তান আছে জ্ঞান সূৰ্য পিতাইও তেওঁলোককে স্মৰণ কৰে। সন্তানেও স্মৰণ কৰে। যিসকল সন্তানে স্মৰণ নকৰে তেওঁলোকক পিতাইও স্মৰণ নকৰে। পিতাৰ স্মৃতি তেওঁলোকৰ ওচৰ গৈ নাপায়। স্মৃতিৰ দ্বাৰা নিশ্চয় স্মৃতি উদয় হয়। সন্তানসকলেও মনত পেলাব লাগে। সন্তানসকলে সোধে – বাবা, আপুনি আমাক মনত পেলায়নে? পিতাই কয়, কিয় নকৰিম। এইটো ৰীতিত পিতাই কিয় স্মৰণ নকৰিব। যি বেছি পবিত্ৰ হয় আৰু পিতাৰ প্ৰতি বহুত মৰম আছে তেন্তে আকৰ্ষণে তেনেকৈ কৰে। প্ৰত্যেকে নিজকে সোধা যে মই পিতাক কিমানলৈকে স্মৰণ কৰোঁ? এজনৰ স্মৃতিত থাকিলে আকৌ পুৰণি জগতখনৰ কথা পাহৰি যায়। পিতাকেই স্মৰণ কৰি কৰি গৈ মিলিত হয়। এতিয়া মিলনৰ সময় আহিছে। ড্ৰামাৰ ৰহস্যও পিতাই বুজাইছে। পিতা আহে, আহি সন্তানসকলক নিজৰ আত্মিক সন্তান কৰি তোলে। পতিতৰ পৰা পাৱন কেনেকৈ হ'ব পাৰি – সেইয়া শিকায়। পিতাতো এজনেই তেওঁকেই সকলোৱে স্মৰণ কৰে। কিন্তু পিতাই সকলোকে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰিহে স্মৰণ কৰে। যিমান বেছিকৈ স্মৰণ কৰিব তেওঁ যেন সন্মুখতে থিয় হৈ আছে। কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থাও এনেকৈ হ'ব। যিমান স্মৰণ কৰিব সিমানই কৰ্মেন্দ্ৰিয় চঞ্চল নহ'ব। কৰ্মেন্দ্ৰিয় বহুত চঞ্চল নহয় জানো, ইয়াকে মায়া বুলি কোৱা হয়। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো বেয়া কাম যাতে নহয়। ইয়াত যোগবলৰ দ্বাৰা কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক বশ কৰিব লাগে। তেওঁলোকেতো ঔষধৰ দ্বাৰা বশ কৰে। সন্তানসকলে কয় – বাবা, এয়া কিয় বশ নহয়? পিতাই কয়, তোমালোকে যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমানই কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশ হৈ যাব। ইয়াকে কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা বুলি কোৱা হয়। এইয়া কেৱল স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাহে হয় সেইবাবে ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগৰ গায়ন আছে। সেইয়াও ভগৱানেহে শিকাব। ভগৱানে নিজৰ সন্তানসকলক শিকায়। তোমালোকে এই বিকাৰী কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ ওপৰত যোগবলৰ দ্বাৰা বিজয়ী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সম্পূৰ্ণ অস্তিমতহে হ'বগৈ। যেতিয়া পৰিপক্ক অৱস্থা হ'ব তেতিয়া কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই চঞ্চলতা নকৰিব। এতিয়া চঞ্চলতা বন্ধ হ'লে আকৌ 21 জন্মৰ বাবে কোনো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই প্ৰবঞ্চনা নকৰিব। 21 জন্মৰ বাবে কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশ হৈ যায়। সকলোতকৈ মুখ্য হ'ল কাম (বিকাৰ)। স্মৰণ কৰোতে-কৰোতে কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশ হৈ যাব। এতিয়া কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক বশ কৰিলে আধা কল্পৰ বাবে পুৰস্কাৰ পোৱা যায়। বশ কৰিব নোৱাৰিলে আকৌ পাপ থাকি যায়। তোমালোকৰ পাপ যোগবলৰ দ্বাৰা খণ্ডন হৈ গৈ থাকিব যাব। তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাব। এইটো হৈছে এক নম্বৰ বিষয়। আহানো কৰা হয় পতিতৰ পৰা পাৱন হ'বলৈ। গতিকে পিতাহে আহি পাৱন কৰি তোলে।

পিতাহে হৈছে ন'লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ)। পিতাই কয়, নিজকে আহ্বা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়াও হৈছে জ্ঞান। এটা হ'ল যোগৰ জ্ঞান, আনটো হ'ল 84 জন্মৰ চক্ৰৰ জ্ঞান। দুই প্ৰকাৰৰ জ্ঞান। আকৌ তাত দৈৱীগুণ স্বয়ংক্ৰিয়ভাৱে নিহিত হৈ আছে। সন্তানসকলে জানে, আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হওঁগৈ গতিকে দৈৱীগুণো নিশ্চয় ধাৰণ কৰিব লাগিব। নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে। টুকি ৰাখিলে নিজৰ ওপৰত সাৱধানতা থাকিব। নিজক পৰীক্ষা কৰিলে কোনো ভুল নহ'ব। পিতাই নিজে কয়-মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। তোমালোকেই মোক আহ্বান কৰা কিয়নো তোমালোকে জানা পিতা পতিত-পাৱন হয়, তেওঁ যেতিয়া আহে তেতিয়াহে এই নিৰ্দেশনা দিয়ে। এতিয়া এই

নিৰ্দেশনা আত্মাসকলে ফলপ্ৰসূ কৰিব লাগে। তোমালোকে এই শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰা। গতিকে নিশ্চয় পিতাও এই শৰীৰত আহিবলগীয়া হয়। এইয়া অতি বিস্ময়কৰ কথা। ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰ কিমান ক্লিয়াৰ (স্পষ্ট) হয়। ব্ৰহ্মাই তপস্যা কৰি এইয়া হয়গৈ। আকৌ ৪৪ জন্মৰ পিছত এইয়া হয়গৈ। এইটোও বুদ্ধিত মনত ৰাখিব লাগে যে ব্ৰাহ্মণ তথা দেৱতা আছিলো পুনৰ ৪৪ৰ চক্ৰ লগালো। এতিয়া আকৌ দেৱতা হ'বলৈ আহিছে। যেতিয়া দেৱতাসকলৰ ৰাজত্ব পূৰা হৈ যায় তেতিয়া ভক্তি মাৰ্গত বহুত প্ৰেমেৰে তেওঁক স্মৰণ কৰে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক এই পদ পাবৰ বাবে যুক্তি শুনাইছে। স্মৰণো বহুত সহজ, মাত্ৰ সোণৰ বাচন লাগে। যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানেই পইন্টচ উদয় হ'ব। জ্ঞানো ভালদৰে শুনাই থাকিব। এনেকৈ ভাবিব যে বাবা মোৰ মাজত প্ৰৱেশ কৰি মুৰুলী শুনাই আছে। বাবাইও বহুত সহায় কৰে। আনৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। সেয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এটা চেকেণ্ডো আনটোৰ সৈতে নিমিলে। সময় পাৰ হৈ যায়। ইমান বছৰ, ইমান মাহ কেনেকৈ পাৰ হৈ যায়। আৰম্ভণিৰ পৰাই সময় পাৰ হৈ গৈ আছে। এই চেকেণ্ড আকৌ ৫ হাজাৰ বছৰৰ পাছত পুনৰাবৃত্তি হ'ব। এইয়াও ভালকৈ বুজিব লাগে আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে যাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। আৰু কোনো উপায় নাই। ইমান সময়ে যি কৰি আহিছা সেইয়া সকলো আছিল ভক্তি। কোৱাও হয় ভক্তিৰ ফল ভগৱানে দিব। কি ফল দিব? কেতিয়া আৰু কেনেকৈ দিব? এইয়া একোৱেই নাজানে। যেতিয়া পিতাই ফল দিবলৈ আহে তেতিয়া লওঁতা আৰু দিওঁতা একত্ৰিত হয়। ড্ৰামাৰ ভূমিকা আগবাঢ়ি গৈ থাকে। গোটেই ড্ৰামাত এতিয়া হৈছে অন্তিম জীৱন। হ'ব পাৰে কোনোৱে শৰীৰো এৰি দিয়ে। আৰু কোনোৱে ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হ'লে জন্মও ল'ব পাৰে। কাৰোবাৰ বহুত হিচাপ-নিকাচ আছে যদি জন্মও ল'ব পাৰে। কাৰোবাৰ বহুত পাপ হ'লে বাৰে-বাৰে এটা জন্ম লৈ পুনৰ দ্বিতীয় তৃতীয় জন্ম লৈ এৰি থাকিব। গৰ্ভলৈ গ'ল, দুখ ভুগিলে, পুনৰ শৰীৰ এৰি আন এটা ল'লে। কাশী কলৱততো এনেকুৱা অৱস্থাই হয়। শিৱত পাপ বহুত আছে। যোগবলতো নাই। কাশী কলৱত খোৱা - এইয়া হ'ল নিজৰ শৰীৰক হত্যা কৰা। আত্মাইও বুজি পায় এইয়া হত্যা কৰে। কোৱাও হয় - বাবা, আপুনি আহিলে আমি আপোনাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হৈ যাম। বাকী ভক্তি মাৰ্গত বলি যায়। সেইয়া ভক্তি হৈ যায়। দান, পূণ্য, তীৰ্থ আদি যি কৰে সেয়া কাৰ লগত লেন-দেন হয়? পাপ আত্মাৰ লগত। ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো। পিতাই কয়, সাৱধানে লেন-দেন কৰিবা। যদি কৰ'বাত বেয়া কামত লগায় তেন্তে শিৱৰ বোজা বাঢ়ি যাব। দান-পূণ্যও বহুত সাৱধানে কৰিব লাগে। দুখীয়াকতো অল্প আৰু বস্ত্ৰ দান কৰা হয় বা আজিকালি ধৰ্মশালা আদি সাজি দিয়ে। ধনীসকলৰ বাবেতো ডাঙৰ ডাঙৰ মহল আছে। দুখীয়াৰ বাবে জুপুৰি। তেওঁলোক লেতেৰা নলাৰ দাঁতিত থাকে। সেই অৱৰ্জনাৰে সাৰ তৈয়াৰ হয় যিবোৰ বিক্ৰী কৰে, যাৰ দ্বাৰা পুনৰ খেতি আদি হয়। সত্যযুগত এনেকুৱা আৱৰ্জনা আদিৰ ওপৰত খেতি কৰা নহৈছিল। তাততো নতুন মাটি থাকে। তাৰ নামেই হৈছে পেৰাদাইজ (স্বৰ্গ)। গায়নো কৰা হৈছে পুখৰাজ পৰী, স্বৰূপ পৰী। ৰত্ন নহয় জানো। কোনোৱে কিমান সেৱা কৰে, কোনোৱাই কিমান কৰে। কোনোৱে কয় মই সেৱা কৰিব নোৱাৰো। বাবাৰ ৰত্নতো সকলোৱে হয় কিন্তু তাৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুযায়ী আছে যাক পূজা কৰা হয়। পূজা কৰা হয় দেৱতাসকলৰ। ভক্তি মাৰ্গত অনেক পূজা কৰা হয়। সেইয়া সকলো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, যাক দেখি আনন্দ পোৱা যায়। আমি হৈছো ভাওৰীয়া। এই সময়ত তোমালোকে জ্ঞান পোৱা। তোমালোক বহুত আনন্দিত হোৱা। এইটো জানা যে ভক্তিৰো পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে। ভক্তিতো বহুত আনন্দিত হয়। গুৰুৱে ক'লে মালা জপ কৰা। বচ, সেইটো আনন্দতে জপি থাকে। একোৱে বুজি নাপায়।

শিৱ হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁকনো কিয় গাখীৰ পানী আদি ঢালে? মূৰ্তিক ভোগ লগায়, সেই মূৰ্তিয়ে জানো খায়। ভক্তিৰ বিস্তাৰ কিমান বিশাল। ভক্তি হ'ল বৃক্ষ, জ্ঞান হ'ল বীজ। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। কোনো-কোনো সন্তানতো নিজৰ হাড়ো এই সেৱাত স্বাৰ্থ কৰোতা হয়। তোমালোকক কিছুমানে কয়, এইয়া তোমালোকৰ কল্পনা। হেৰ' এয়াতো বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হয়। কল্পনা জানো পুনৰাবৃত্তি হয়। এইয়াটো হৈছে জ্ঞান। এইয়া হ'ল নতুন কথা, নতুন সৃষ্টিৰ বাবে। ভগৱানুবাচ। ভগৱানো নতুন, তেওঁৰ মহাবাক্যও নতুন। তেওঁলোকে কয় - কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ। তোমালোকে কোৱা শিৱ ভগৱানুবাচ। প্ৰত্যেকৰে নিজৰ-নিজৰ কথা, এজনৰ লগত আনজনৰ নিমিলে। এইয়া হৈছে পঢ়া। স্কুলত পঢ়া। কল্পনাৰতো কথাই নাই। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, নলেজফুল। যি ক্ষেত্ৰত ঋষি মুনিয়েও কয়, আমি ৰচয়িতা, ৰচনাক নাজানো। তেওঁলোকে এই জ্ঞান ক'ৰ পৰা পাব, যেতিয়া আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকলেও নাজানে! যিয়ে জানিলে তেওঁ পদ পালে। পুনৰ যেতিয়া সংগম যুগ আহে তেতিয়া পিতাই আহি বুজায়। নতুনসকল এই কথাবোৰক লৈ বিবুদ্ধিত পৰে। এনেকৈ কয়, তোমালোক ইমান কম সংখ্যকেই শুদ্ধ, বাকী সকলো মিছা। তোমালোকে বুজোৱা গীতা যি মা-পিতা হয় তাকেই খণ্ডন কৰি দিছে। বাকী সকলোতো ৰচনাহে। ৰচনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰি। বেদ-শাস্ত্ৰ আদিত ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান নাথাকে। প্ৰথমেতো কোৱা, বেদৰ পৰা কোনটো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হ'ল? ধৰ্ম হৈছেই ৪টা, প্ৰত্যেক ধৰ্মৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ এখনেই। পিতাই ব্ৰাহ্মণ কুল স্থাপনা কৰে। ব্ৰাহ্মণেই পুনৰ সূৰ্যবংশী চন্দ্ৰবংশী কুলত নিজৰ পদ পায়। পিতাই আহি তোমালোকক সন্মুখত বুজায় - এই ৰথৰ দ্বাৰা। ৰথতো

নিশ্চয় লাগিব। আত্মাতো হৈছে নিৰাকাৰ। আত্মাই সাকাৰ শৰীৰ প্ৰাপ্ত কৰে। আত্মা কি বস্তু, তাকেই যদি নাজানে, তেন্তে আকৌ পিতাক কেনেকৈ জানিব। শুদ্ধটো পিতাইহে শুনায়। বাকী সকলো আনৰাইটিয়াচ (অশুদ্ধ) যাৰ দ্বাৰা একো লাভ নহয়। মালা কাৰ স্মৰণ কৰা হয়? একো নাজানে। পিতাকেই নাজানে। পিতা নিজে আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। জ্ঞানৰ দ্বাৰা সংগতি হয়। আধাকল্প হৈছে জ্ঞান। আধাকল্প হৈছে ভক্তি। ভক্তি আৰম্ভ হয় ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা। ভক্তিৰ কৰি চিৰি নামি-নামি তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। কাৰোৱেই জীৱন বৃত্তান্ত নাজানে। ভগৱানৰ কিমান যে পূজা কৰে, একোকে নাজানে। সেয়েহে পিতাই বুজায় - ইমান উচ্চ পদ পাবৰ কাৰণে নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। যদি কাৰোবাৰ বুদ্ধি মোটা (শূল) হয়, তেন্তে মোটা বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰা। কিন্তু স্মৰণ এজনকহে কৰা। এনেকৈ কয়ো - বাবা আপুনি যেতিয়া আহিব আপোনাৰ সৈতেই বুদ্ধিযোগ লগাম। এতিয়া পিতাও আহিছে। তোমালোক সকলোৱে কাক লগ কৰিবলৈ আহিছা? যিয়ে প্ৰাণ দান দিয়ে। আত্মাক অমৰলোকলৈ লৈ যায়। বাবাই বুজায়, কালৰ ওপৰত বিজয়ী কৰাও, তোমালোকক অমৰলোকলৈ লৈ যাওঁ। দেখুওৱা হয় যে অমৰকথা পাৰ্বতীক শুনালে। এতিয়া অমৰনাথতো এজনেই। হিমালয় পাহাৰৰ ওপৰত বহি জানো কথা শুনাব। ভক্তি মাৰ্গৰ সকলো কথাই বিস্ময়কৰ। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যোগবলৰ দ্বাৰাকৰ্মেন্দ্ৰিয়জিৎ হৈ সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হ'ব লাগে। এইটো অৱস্থা পাবৰ বাবে নিজকে পৰীক্ষা কৰি থাকিব লাগে।

(2) সদায় বুদ্ধিত মনত ৰাখিব লাগে যে আমিযে ব্ৰাহ্মণ তথা দেৱতা আছিলো, এতিয়া পুনৰ দেৱতা হ'বৰ বাবে আহিছো। সেয়েহে বহুত সাৱধানে পাপ আৰু পুণ্যক বুজি লৈ লেন-দেন কৰিব লাগে।

বৰদান: সৰ্বপ্ৰাপ্তিক স্মৃতিত জাগৃত কৰি ৰাখি সদায় সম্পন্ন হৈ থাকোঁতা সন্তুষ্ট আত্মা হোৱা
সংগমযুগত বাপদাদাৰ দ্বাৰা যিবোৰ প্ৰাপ্তি হৈছে সেইবোৰৰ স্মৃতি যাতে জাগৃত হৈ থাকে। তেতিয়া প্ৰাপ্তিৰ আনন্দই কেতিয়াও তলত অস্থিৰতালৈ নানিব। সদায় অচল হৈ থাকিব। সম্পন্নতাই অচল কৰি তোলে, অস্থিৰতাৰ পৰা মুক্ত কৰে। যি সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰে সম্পন্ন হয় তেওঁ সদায় ৰাজী, সদায় সন্তুষ্ট হৈ থাকে। সন্তুষ্টতা সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ সম্পত্তি হয়। যাৰ ওচৰত সন্তুষ্টতা আছে তেওঁৰ ওচৰত সকলো আছে। তেওঁ এইটোৱে গীত গাই থাকে যে যি পাবলগীয়া আছিল সেয়া পাই গলো।

স্লোগান: মৰমৰ দোলনাত বহি যোৱা তেতিয়া পৰিশ্ৰম নিজে নিজে আঁতৰি যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!